R K J

Kuuromykkäin Lehti.

№ 11. Marraskuulla 1901. 6:s vuosik.

Tilaushinta: 1 mk. 50 p: vuodelta.

Toimittajat: *I. Savolainen. K. Reponen.*

Jokaisella on työnsä.

Kun päivä paistoi herttainen,
Niin metsään juoksi tyttönen,
Hän toivoi että yhtenkään
Sais kanssaan siellä leikkimään.

Hän mehiläisen kohtasi,
„Hoi, kuule!“ sille huudahti,
„Oi, tule kanssain leikkimään!“
Mut mehiläinen vastas näin:

„En viivähtää saa ollenkaan,
Mun täytyy koota, koota vaan
Nyt talvekseni hunajaa,
Kun silloin en voi ahertaa“.*)

*) Tekee työtä ahkerasti.

Hän laulelevan rastahan
Oksalla kuuli pihlajan:
„Oi, hetki kanssain viivähdä
Ja leiki armas ystävä!“

„En tulla saata seuraasi,
Mä vartioitsen pesääni
Ja poikiani“, lausui hän,
„Mä siivilläni lämmitän“.

Hän sitten näki oravan
Käpyjä männyn hakevan.
„Sä tullos tänne hyppimään
Ja seurahani leikkimään!“

„En voi mä enään viivähtää,
Mun kotiin täytyy kiirehtää;
On siellä lapset nälissään,
He odottavat äitiään“

Hän puron viimein kohtasi,
Mi halki niityn kiirehti.
„Seis, leiki, puro, hetkinen,
Niin annan sulle kiitoksen!“

Vaan puro lausui mennessään:
„Ei aikaa ole leikkimään,
Mun täytyy kiirein kiirehtää
Ja myllynpyörää pyörittää“.

Nyt tyttö istui kivelle,
Pää pieni vaipui rinnalle,
Hän itki, nyyhki hetkisen
Vaan lausui sitten päättäen:

„On rastas, puro, orava
Ja mehiläinen toimessa,
En minäkään saa leikkiä,
Mun tulee työhön ryhtyä.“

Mitä teille näkyy Kristuksesta?

Me luemme Raamatussa Matheuksen 22 luvun 41—46 värssyissä: Koska Fariseukset olivat koossa, kysyi Jeesus heiltä: *„mitä teille näkyy Kristuksesta, kenen poika hän on?“* He vastasivat: Davidin. Jeesus sanoi heille: kuinka David kutsuu häntä Herraksi, sanoen: Herra sanoi minun Herralleni:

istu minun oikealle kädelleni, kunnes minä panen vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi. Jos siis Daavid kutsuu häntä Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa?

Ja ei kukaan taitanut hänelle mitään vastata, eikä kukaan uskaltanut häneltä sen jälkeen enää kysyä.

Matheuksen 22 luvussa luetaan että Jeesuksen viholliset kiusasivat Jeesusta ja tekivät hänelle viekkaita ja kavalia kysymyksiä. He tahtoivat sitten käyttää hyväkseen Jeesuksen vastauksia syyttäessään häntä. Jeesus ymmärsi heidän tarkoituksensa ja vastasi heille niin hyvin ja viisaasti, että heidän täytyi ihmetellä ja hävetä ihmisten edessä, jotka kuuntelivat. Lopuksi kysyi myös Jeesus. Hän kysyi vihollisiltaan: Kuinka Daavid kutsuu Kristusta Herraksi, vaikka hän on hänen poikansa? Fariseusten ja kirjanoppineiden, jotka olivat kansan opettajia, olisi pitänyt ymmärtää tämän ja heidän olisi pitänyt voida vastata tähän kysymykseen. Mutta he eivät taitaneet vastata siihen, ei kukaan taitanut vastata Jeesukselle. Minkätähden he eivät taitaneet vastata, vaikka he olivat oppineet ja viisaat? He eivät voineet vastata sentähden, että he eivät uskoneet että Kristus oli Jumalan poika. He toivoivat itselleen maallista Messiasta eli auttajaa, senlaista, joka auttaisi heidät roomalaisten vallasta. He odottivat senlaista Messiasta, joka tekisi juutalaiset suureksi ja mahtavaksi kansaksi, yhtä mahtavaksi kuin he olivat olleet kuningas Daavidin aikana. Sentähden he kyllä ymmärsivät, että Kristus oli Daavidin poika, mutta he eivät ymmärtäneet, että Kristus oli Daavidin Herra. He eivät voineet, eivätkä tahtoneet ymmärtää, että Jeesus, joka seisoi heidän keskellään, olisi Vapahtaja ja Daavidin poika. Sillä tämä Jeesus Natsareetista oli köyhä mies ja hän oli puuseppä Joosefin poika. He kyllä kuulivat, että Jeesus puhui ja saarnasi voimallisesti, mutta hän ei milloinkaan käskenyt juutalaisia sotaan roomalaisia vastaan, vaan julisti aina rauhaa. Ja että tämä Jeesus olisi Jumalan poika, sitä he eivät yhtään ymmärtäneet. Sillä Jumalahan tahtoi asettaa Jeesuksen oikealle puolellensa ja voittaa kaikki hänen vihollisensa.

Myös meiltä kaikilta on Jeesus kysynyt: „mitä teille näkyy Kristuksesta?“ Kun luet tämän kysymyksen Raamatussa, niin vastaat sinä: minä tiedän, että Jeesus on Jumalan poika, että hän on vapahtanut kaikki ihmiset, että hän on noussut kuolleista. Mutta ajattele vielä tätä Jeesuksen kysymystä: „mitä sinulle näkyy Kristuksesta?“ Tarvitsetko sinä Kristusta, vai voitko sinä elää ilman häntä? Moni ihminen ajattelee, että hän voi elää ilman Kristusta, mutta voiko hän myös kuolla ilman häntä? Mutta me emme voi toivoa, että Jeesus auttaisi meitä kuollessamme, jos me emme ole eläneet hänen kanssaan. Senlaisille ihmiselle sanoo Jeesus: „minä en tunne sinua“. Siis me tarvitsemme Jumalaa jo eläessämme. Armollisesti hän auttaa meitä joka päivä. Ilman häntä me emme voi mitään tehdä, sillä jos me jotakin teemme ilman häntä, ei meidän työllämme ole mitään arvoa.

Me olemme syntisiä, emmekä voi mennä syntisinä

Jumalan luo, joka on meidän turvamme. Jumala tuomitsee meidät syntiset kadotukseen. Mutta Jeesus on hyvin pitänyt meistä huolta. Hän on ottanut meidän syntimme päälleen ja sovittanut ne kärsimisellään ja kuolemallaan. Jos me katuvaisina tulemme hänen luokseen ja rukoilemme: „Jumala, ole minulle syntiselle armollinen“, niin hän antaa anteeksi kaikki meidän syntimme. Kun Jeesus on sovittanut meidän syntimme, niin Jumala ei tuomitse meitä, vaan hän antaa Jeesuksen nimessä anteeksi syntimme ja tekee meidät autuaiksi. Sentähden pitää meidän mennä Jeesuksen luo, tunnustaa hänelle syntimme ja uskoa, mitä hän sanoo 1 Joh. 1 luvussa 9 värsyssä: „Jos me tunnustamme syntimme, niin on hän uskollinen ja hurskas, ja antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meitä kaikesta vääryydestä.“ Vielä kerran siis kysyy Jeesus: mitä sinulle näkyy Kristuksesta? *Onko hän sinun Vapahtajasi?* Uskotko sinä että hän antaa sinulle kaikki syntisi anteeksi?

Daavid kutsuu Kristusta Herraksensa. Jokainen, joka voi käskeä minua, ja jota minun täytyy todella, on minun Herrani. Daavid oli hurskas mies, ja Jumala rakasti paljon häntä. Kun me luemme Daavidin virsiä, niin me näemme, että Daavid rakasti paljon Jumalaa. Hän koetteli seurata ja totella Jumalan käskyjä ja elää niiden mukaan.

Uskontunnustuksessamme, toisessa uskonkappaleessa, tunnustamme myös me, että Jeesus Kristus on meidän Herramme, että hän on lunastanut meidät, kadotetut ja tuomitut ihmiset, sentähden että me olisimme hänen omansa ja palvelisimme häntä. Onko Jeesus myös sinun Herrasi? Totteletko sinä hänen käskyjänsä? Totteletko

sinä enemmän Jeesusta, kuin ihmisiä, jotka tahtovat houkutella sinua syntiin, juoppouteen, varkauteen? Jeesus on rakastanut sinua kuolemaansa asti. Rakastatko sinä myös häntä? Jos sinä rakastat häntä, niin sinä myös tottelet hänen käskyjänsä. Sillä rakkaus Jumalaan on että me pidämme hänen käskynsä.

Me tiedämme, että, jos me tahdomme olla Jeesuksen ystävät, meidän pitää kieltää itsemme ja kantaa ristiämme tässä maailmassa. Jeesus olisi voinut asua ja pysyä taivaassa, mutta hän jätti sen ja tuli maailmaan auttamaan ja vapahtamaan meitä syntisiä ihmisiä. Hän olisi voinut olla rikas ja mahtava, mutta hän tuli tänne maailmaan köyhänä ja oli niin köyhä, että hänellä ei ollut sijaa, mihin hän olisi kallistanut päänsä ja hänen täytyi pyytää samarialaiselta vettä juodaksensa.

Senlainen itsensä kieltäminen on meille vaikeaa. Meistä on vaikeaa ja raskasta olla köyhät ja kipeät ja kärsiä, kun toiset ihmiset pilkkaavat meitä. Me nurisemme ja olemme pahoillamme. Millä tavalla me sitten taidamme olla Jeesuksen ystävät ja totella hänen käskyjänsä? Itsestämme emme voi sitä tehdä, vaan Jumalan Hengen eli Pyhän Hengen avulla. Jos me tulemme Jumalan omiksi ja hänen lapsiksensa, niin Pyhä Henki valistaa meitä ja hallitsee meitä. Hän opettaa meitä ymmärtämään Jumalan sanaa ja tottelemaan hänen käskyjänsä, hän antaa meille voimia lopettaa syntimme. Hän antaa meille uuden elämän. Vähitellen voitamme me pahuuden ja synnit, ja silloin on Kristus ystävämme.

Meidän pitää siis itse mennä Jeesuksen luo ja laskeutua polvillemme hänen eteensä. Meidän pitää ruveta hänen ystäviksensä. Itse hän tarjoaa meille ystä-

vyytensä ja sanoo: „tulkaa minun tyköni“. Meidän ei pidä odottaa kunnes Jumala vihastuu meihin ja me joudumme Jumalan vihollisiksi. Se on surkeaa. Silloin me joudumme kadotukseen. Mutta jos me rupeamme Jeesuksen ystäviksi, niin ottaa hän meidät luoksensa taivaaseen. Hänen ystävänsä eivät pelkää kuolemaa, vaan kuolevat iloisina, sillä he tietävät, että he pääsevät kuoltuansa Jeesuksen luo taivaaseen.

Kirjeitä kuuromykiltä.

Äänekoskella Lokakuun 27 p. 1901.

Rakkaat tämän lehden lukijat!

Kiiruhdan tervehtimään kaikkia teitä rakkaita kuuromykkiä. Ilmoitan, että Emma ja minä olemme olleet terveet ja olemme voineet hyvin, mutta Lyydia ei ole oikein terve. Kaikki vanhemmat veljet ja siskot voivat hyvin. Tahdon antaa tietoa vähän minusta. Olen syntynyt Uuraisten Piilolan luona v. 1876. Olin kuuleva, kun olin kahden vuoden vanha. Sitten korvat tulivat kipeiksi kovasti 7 viikkoa ja silloin tulin kuuroksi. Oli ikävä, kun en kuullut, mutta ei enää ole ikävä, kun sain puhetaidon. Lyydi ja Emma ovat myöskin syntyneet Uuraisten Piilolan luona. He olivat kuurot,

silloin kun olivat syntyneet. Vanhemmat muuttivat sieltä Laukaalle asumaan monta vuotta sitte.

Vanhemmat lähettivät meidät Kuopion puhekouluun v. 1890. Emma kävi koulua 8 vuotta ja pääsi Herran Pyhälle Ehtoolliselle v. 1897. Lyydi ja minä olemme olleet siellä 8 vuotta ja pääsimme H. P. Ehtoolliselle v. 1898. Minä tulin ensimmäiseen palvelukseen Viimäen tykö 10 p. Kesäkuuta, kun pääsin pois koulusta. Siellä olen ollut 4 vuotta ja vielä jään samaan palvelukseen ensi vuonna. Sain viiden markan pestin 1 p. Syyskuuta ja saan 60 mk., 2 paria kenkiä ja 1 naula villoja vuodessa. Lyydi muuttaa Salon tyköä toiseen palvelukseen Majaniemelle. Emma lähti pois vaivastalosta Elokuun lopussa. Hän on kotona vanhempiensa luona. Kohta pääsee palvelukseen Muhlun luo. Kaksi siskoa ja minä menemme kotiin kissaviikolle. Meillä on hauska kotona. Minä teen työtä itselleni Marraskuun alussa.

Ilmoitan, etta veljemme poika on kuuromykkä. Hänen nimensä on Jalmari. Hän on noin 5 vuoden vanha. On syntynyt Ylivieskassa. Ei ole käynyt kuuromykkäinkoulua sentähden että hän on pieni. Veljemme ja hänen perheensä tulivat Ylivieskasta Laukaalle asumaan kaksi vuotta sitte. Vanhemmat muuttivat Laukaan Kuorjoelta Wahvaniemelle asumaan tänä kesänä. Se on Wiinamäen lähellä. Minä käyn heidän luonaan joskus pyhänä.

Kävin Jyväskylän kuuromykkäinkoulussa viime syksynä kissaviikolla.

Lyydi ja minä kävelimme jalkaisin hakemaan papinkirjaa pappilasta 24 p. toukok., että pastori Luoma

saisi merkitä siihen H. P. Ehtoollisella käyntimme Jyväskylän kirkossa. Samana iltana Lyydi, Emma ja minä matkustimme junalla Laukaan asemalta ja tulimme Jyväskylän asemalle. Kuuromykät eivät tietäneet, kun me tulimme sinne. Tulimme pastori Luoman kortteeriin. Me odotimme häntä. Vähän ajan perästä hän tuli toisesta huoneesta tervehtimään meitä. Hän käski meitä olemaan yötä kortteerissaan. Siellä olimme kolme kertaa yötä. Lauvantaina 25 p. toukok. kuuromykät kävivät ripillä ja Helluntaipäivänä laskettiin H. P. Ehtoolliselle Jyväskylän kirkossa, jossa oli vähän ihmisiä. Eliina Valonen ja Johannes Renko olivat myöskin siellä. Eliina ei päässyt H. P. Ehtoolliselle, sentähden että hän sai sen aikasin Laukaan kirkossa. Johannes pääsi H. P. Ehtoolliselle. Oli hyvin hauska Jyväskylässä. Kaikki kuuromykät olivat huvimatkalla. Me tulimme pois Jyväskylästä kotiin 28 p. toukok.

Kiitoksia lehtien edestä, on hauska lukea niitä. Lähetän postimerkit teille joulukuun lopussa. Hyvin paljon terveisiä. Jääkää Herran halttuun ja voikaa hyvin!

Ystävyydellä

Wilhelmiina Piilonen.

— *Oulun kuuromyk. koulun* johtajan viranhakijalta kysyy kenraalikuvernööri, jalkaväen kenraali Bobrikoff venäjänkielen taitoa lopullista nimittämistä varten.

Väkevä Matti.

(Satu pienille kuuromykille.)

Oli kerran rikas herra. Hän oli kovin ahne ja paha. Kun hän lainasi naapurilleen 5 penniä, niin hän tahtoi, että naapuri antaisi hänelle takaisin 50 penniä. Hopearahansa piti rikas herra arkussa, jossa oli seitsemän lukkoa. Paperirahat pani hän vanhaan sukkaan, jonka työnsi uunin ja seinän väliin. Hän ajatteli: sieltä eivät varkaat niitä löydä. Hänellä oli ollut ennen koira, mutta se kuoli nälkään. Sentähden meni rikas mies pihalle joka ilta itse haukkumaan niinkuin koira. Hän ei tahtonut ostaa toista koiraa sentähden, että siitä olisi pitänyt maksaa. Sellainen oli rikas mies.

Nyt hän tahtoi saada itselleen rengin. Kaikki tiesivät, että rikas herra oli hyvin ahne ja paha. Ei kukaan tahtonut tulla hänen rengikseen. Sentähden valjasti rikas herra hevosensa ja matkusti toiseen pitäjään etsimään renkiä itselleen. Hän tuli taloon, jätti hevosensa pihalle ja meni tupaan. Siellä istui pöydän ympärillä isäntä ja paljon nuoria miehiä.

„Kuka tahtoo tulla minulle rengiksi?“ kysyi rikas herra.

Miehet eivät vastanneet mitään. He tunsivat herran ja tiesivät, että hän oli ahne ja paha. Vihdoin raapasi isäntä korvallistansa ja sanoi:

„Me emme lähde teidän rengiksenne. Tuolla on mies uunilla, kysykää häneltä. Tule alas, Matti, ja vastaa itse!“

„Odota, odota! minä tulen!“ vastasi Matti. Matti tuli alas uunilta ja haukotteli. Hänen kasvonsa olivat nokiset ja tukka oli silmillä. „Mitä te tahdotte, herra?“ kysyi Matti.

„Tahdotko sinä tulla minun rengikseni?“

Matti vastasi: „Tahdon, mutta mitä te maksatte palkkaa?“

„Kuinka paljon sinä tahdot?“ kysyi rikas herra.

„Minä tahdon ruuan ja vaatteet, minä myös tahnon saada antaa herralle „luunapin,“*) kun vuosi on loppunut“, vastasi Matti.

„Sinä saat ruuan ja vaatteet. Jos sinä olet ahkera, niin sinä saat antaa minulle „luunapin“, kun vuosi on loppunut“, lupasi rikas herra.

Sitten herra ja Matti istuivat rekeen ja ajoivat herran taloon. Koko talven teki Matti ahkerasti työtä.

Eräänä aamuna kesällä tuli Matti herran luo ja kysyi häneltä: „Mitä työtä minun nyt pitää tehdä?“

„Mene niitulle ja aja lampaat kotiin“, käski rikas herra.

Matti meni, etsi lampaita, mutta ei löytänyt. Metsässä niitun lähellä näki hän paljon susia, jotka tahtoivat tehdä pahaa Matille. Mutta hän ei niitä pelännyt, otti oksan puusta, ajoi sudet talon pihalle ja pani ne läävään.

„Nyt ovat lampaat kotona“, meni Matti sanomaan isännälle. „Tulkaa niitä katsomaan“.

Kovin hämmästyi ja peljästyi herra, kun hän näki sudet läävässä.

*) Antaa „luunapin“ eli lyödä sormella otsaan.

„Sinä olet väkevä, Matti“, sanoi rikas herra. „Tuo myös hevonen metsästä talliin.“

Matti otti suitset käsivarrelleen ja meni metsään. Hän etsi hevosta, mutta ei löytänyt. Kun Matti istui kivellä ja kuunteli, niin hän yht'äkkiä näki karhun puun takana. Sukkelasti hyppäsi Matti, otti kiinni karhun turkista, pani suitset sen suuhun, hyppäsi karhun selkääu ja ajoi kotiin. Karhun vei hän talliin ja meni isännän luo.

„Nyt on hevonen tallissa, tulkaa sitä katsomaan“, sanoi Matti.

Herra meni. Kun hän avasi tallin oven ja näki karhun siellä seisomassa, niin hän kovin säikähtyi. Matille sanoi rikas herra: „Sinä olet väkevä, Matti“.

Kun vuosi alkoi loppua, niin rikas herra rupesi Mattia pelkäämään. Hän tiesi, että Matti oli hyvin väkevä mies. Herra ajatteli: jos väkevä Matti antaa hänelle „luunapin“, niin hän kuolee.

Eräänä päivänä pakeni rikas herra talostaan. Silloin kaikki naapurit tulivat iloisiksi. He sanoivat: „ahne ja paha rikas herra pelkäsi Matin „luunappia“. Nyt me saamme olla rauhassa“. Mutta Matti et ottanut herran rahoja, sillä hän oli rehellinen mies.

„Minä olen saanut palkkani“, sanoi Matti, ja nyt minä lähden etsimään ahnetta isäntääni, että saan antaa hänelle „luunapin“.

l.

Sade.

Kyllä sinä olet monta kertaa suuttunut, kun sade on kastellut sinut märäksi. Kun näin syksyllä sataa paljon vettä, olet varmaankin ajatellut, parempi olisi jos olisi aina päiväpaistetta ja kirkasta, kuivaa ja lämmin ilma. Mutta älä ajattele pahaa sateesta, jos se välistä kiusaakin sinua.

Minkätähden sitten tarvitsemme sadetta? Eikö olisi parempi, jos aurinko paistaisi joka päivä?

Ei suinkaan, sillä silloin kuolisivat puut ja ihanat kukat. Emmekä mekään voisi elää ilman sadetta. Sade täyttää lähteet, joet ja kaivot. Jos ei olisi sadetta, ei olisi mitä joisimme. Sade huuhtoo pölyn puista ja kukista. Kun sitten taas paistaa aurinko, näyttää kaikki niin virkeältä ja puhtaalta. Mielellämme silloin olemme ulkona. Sade on viilentänyt ilman sekä pessyt kasvit.

Muutamissa paikoissa sataa hyvin vähän. Siellä ei ole kukkia eikä kasveja. Siellä ei ole lintuja. Hyvin vähän on siellä muitakin eläimiä. Ihmiset eivät voi elää niissä seuduissa.

Näet että sade sittenkin on hyvä.

Taivahalta sade vilpas
Juottaa kasvit janoiset.
Pian aurinko taas kirkas
Ilostuttaa ihmiset.

Sataisi jos yhtä päätä
Kaikki veteen hukkuisi;
Jos ois aina poutasäätä
Kukkakaan ei kasvaisi.

Korkkitammi.

Korkki, jota me kyllä olemme nähneet, on korkkitammen kuorta. Korkkitammi kasvaa pääasiallisesti Pohjois-Afriikassa, Espanjassa, Portugaalissa, Etelä-Ranskassa ja Itaaliassa. Korkkitammi tarvitsee kasvaa monta vuotta, ennenkuin siitä saadaan kelpaavaa korkkia ja sitä pitää hoitaa huolellisesti. Ensimmäisinä 12 vuosina kasvaa sen ympärille kova kuori, jota ei voida käyttää mihinkään ja joka kuori pitää kuoria pois. Seuraavana 4 vuotena muodostuu toinen kuori, joka on raskasta ja rikkinäistä. Myöskin sekin kuori pitää kuoria pois. Vihdoin kasvaa siihen oikea ja hyvä korkkikuori. Mutta ennenkuin se ehtii kasvaa kyllin paksuksi ja kelpaavaksi, kuluu vielä 4--6 vuotta. Korkkitammen täytyy siis kasvaa noin 20 vuotta ennenkuin siitä saadaan hyvää korkkia. Se kasvaa noin 150 vuoden vanhaksi, jolloin se rupeaa kuivumaan ja kuolee. Yhdestä korkkitammesta voidaan siis saada korkkia, joka kelpaa, noin 20 kertaa. Puun kuori eli korkki irroitetaan puusta leveillä, kaarevilla raudoilla. Korkki on sienimäistä; siinä löytyy paljon pieniä reikiä, mutta se on niin tiheää ettei nesteet voi tunkeutua sen lävitse. Se on keveää, joustavaa ja mätänemätöntä ainetta. Sitä on hyvin vaikeaa polttaa ja palaa se ainoastaan kovassa ja pitkällisessä tulessa, se hiiltyy eli tulee hiileksi ja sammuu sukkelaan.

Niissä maissa, joissa korkkitammi kasvaa, hallitsivat ennen kreikkalaiset ja roomalaiset. He jo ymmärsi-

vät korkin hyödyllisyyden ja käyttivät sitä, samoin kuin mekin, tulppina. Vasta 15 sataluvulla ruvettiin korkkia yleisemmin käyttämään. Meidän aikanamme siitä valmistetaan pääasiallisesti tulppia pullohin. Saksanmaalla löytyy noin 300 korkkitehdasta. Tulppia vuollaan joko veitsellä eli valmistavat niitä koneet. Korkkia eli tulppia vuoltaessa menee puolet hukkaan. Ennen ei hukkaan menneellä korkilla tehty mitään, mutta nyt jauhetaan yli jääneet palaset hienoksi jauhoksi, joilla täytetään matrasseja, pelastusvöitä j. n. e. Vielä tehdään korkkijauhosta paksua paperia.

Noin vuonna 1870 ruvettiin korkkiajauhoista valmistamaan mattoja, joita kutsutaan korkki- eli linoleeummatoiksi. Niiden valmistaminen keksittiin Englannissa.

TILAUSILMOITUS.

KUUROMYKKÄIN LEHTI ilmestyy ensi vuonna. Sitä ilmestyy 12 numeroa vuodessa, yksi numero joka kuukausi, niinkuin tänäkin vuonna. Se maksaa postikonttorissa ja toimitukselta tilatessa 1 mk. 50 p., asiamiehiltä tilattaessa maksaa se 1 mk. 25 p. Lehteä voi tilata *Turussa* pastori A. E. Nordmanilta, *Jyväskylässä* pastorska H. Luomalta, *Kuopiossa* neiti N. Helsingiukselta, *Helsingissä* neiti M. Sihvolalta, *Tampereella* työmestari G. Attilalta, *Waasassa* herra M. Mäkiseltä, *Oulussa* neiti E. Serenius'elta, *Wiipurissa* herra J. Pykäläiseltä, *Sortavalassa* neiti H. Saukolta.

MIKKELISSÄ
ALEKS. KASURISEN KIRJAPAINOSSA 1901.